

VERSOS SATÍRICS CONTRA NARCÍS JUBANY, BISBE DE GIRONA I ARQUEBISBE DE BARCELONA

JOSEP CLARA

Universitat de Girona-Real Acadèmia de la Història

Resum

Edició comentada i anotada d'uns versos anònims, escrits l'any 1972 contra Narcís Jubany, arquebisbe de Barcelona i administrador apostòlic de Girona. L'autor —que traça irònicament una panoràmica de la trajectòria del prelat— havia de ser un capellà de la diòcesi de Barcelona, de mentalitat tradicional, proper a la cúria i crític amb l'actuació del superior. La composició s'emmarca en el temps de postconcili i la crisi final del règim de Franco.

Paraules clau

Narcís Jubany, franquisme, església catalana.

Abstract

Commented and annotated edition of some anonymous verses, written in 1972 against Narcís Jubany, archbishop of Barcelona and apostolic administrator of Girona. The author - who ironically paints an overview of the prelate's career - had to be a chaplain of the diocese of Barcelona, with a traditional mentality, close to the curia and critical of the superior's performance. The composition is framed in the post-council time and the final crisis of the Franco regime.

Key words

Narcís Jubany, Franco regime, Catalan church.

El doctor Narcís Jubany i Arnau (Santa Coloma de Farners, 1913-Barcelona, 1996), bisbe i arquebisbe, respectivament, de les diòcesis de Girona i Barcelona, que fou honorat amb el títol de cardenal, va ser una de les figures de l'Església catalana del segle XX, un eclesiàstic que va tenir un primer paper en moments de rellevància històrica, la del concili Vaticà II

i la seva aplicació a Catalunya, i la de la transició del règim de Franco a la monarquia democràtica.¹

En la crisi del franquisme, el prelat fou mal vist pels sectors franquistes i conservadors, patrocinadors del nacionalcatolicisme, perquè consideraren que Jubany no va saber mantenir la disciplina ni l'ortodòxia, i el culpaven del divorci entre l'espasa i la creu, del trencament de la línia de submissió de tota la família eclesial a la política de la dictadura. Les revistes *Fuerza Nueva* i *¿Qué pasa?*, portaveus de l'extrema dreta, li dedicaren invectives i atacs personals sense mirament.

La primera el contraposà al bisbe anterior i el tractà poc cordialment:

Hoy, en Gerona, en todos los ambientes, se recuerda con simpatía la figura del Obispo Cartañá, con dotes de gobierno muy superiores a la forma en que actualmente se tipifican algunos obispos que quieren presentarse como europeos, comensales del Episcopado Holandés y aspirantes a púrpuras cardenalcias y sedes metropolitanas [...]. La calidad de los obispos no se mide por la pureza de la sangre ni por las dimensiones craneanas. Es problema de celo, de caridad y de verdadera santidad. También, en primer lugar, de oración, como un Jefe de Estado dijo recientemente a unos Prelados.²

Si a Girona va suscitar odi en àmbits acostumats a l'integrisme i els militars li expressaren una protesta pública durant la processó de Corpus de 1969, a Barcelona —situat en una posició preeminent de la jerarquia eclesiàstica i, per això, més coratjós— va rebre amenaces més directes dels sectors altres interessats en la pervivència de la dictadura.³ Aleshores l'arquebisbe s'havia manifestat clarament a favor de la regulació dels

¹ Per a les dades generals del personatge, *Miscel·lània en honor del cardenal Narcís Jubany i Arnau*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 1992. Josep M. Aragonès signa la breu biografia del *Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya*. Barcelona: Generalitat de Catalunya; Claret, 2000, volum II, p. 447. Sobre l'evolució de l'Església, CASAÑAS, Joan. *El "progressisme catòlic" a Catalunya (1940-1980)*. Barcelona: La Llar del Llibre, 1989; LANNON, Frances. *Privilegio, persecución y profecía. La Iglesia católica en España 1875-1975*. Madrid: Alianza, 1990; BLÁZQUEZ, Feliciano. *La traición de los clérigos en la España de Franco. Crónica de una intolerancia (1936-1975)*. Madrid: Trotta, 1991; RAGUER, Hilari. *Réquiem por la cristiandad. El Concilio Vaticano II y su impacto en España*. Barcelona: Península, 2006.

² TARRAGÓ, Jaime. "Carta de Cataluña. Progresismo en Gerona". *Fuerza Nueva*, 134 (2 d'agost de 1969), p. 24-25.

³ Arxiu del Govern Civil de Barcelona. Arxiu de governadors, capsa 85. Cartes dels bisbes auxiliars, datades el 1974.

drets de reunió i associació,⁴ i també de l'ús de la llengua catalana en la litúrgia.⁵

La premsa del Movimiento es distingí, justament, en allò que Modest Prats anomenava “els nous anticlericals”:

Els qui sempre s'havien distingit per la seva obsequiositat servil, que besaven amb reverència porpres cardenalícies, anells pastorals i mans consagrades són aquests mateixos els qui es carreguen homilies, documents episcopals, decisions de la Jerarquia. I tot això per la via del sarcasme, de l'insult, de l'atac personal. No em costaria gens de multiplicar els exemples, sense anar a cercar-los massa lluny. Aquestes últimes setmanes s'han publicat a Girona mateix diversos articles contra l'Arquebisbe de Barcelona, Dr. Jubany, que fins fa poc regia la diòcesi gironina.⁶

Com a contrast amb els detractors que va tenir en el camp de la dreta i ultradreta, l'historiador profranquista Ricardo de la Cierva considera Jubany un “*excelente obispo progresista, pero recto y moderado*”.⁷ I José de M. de Areilza no s'allunyà de la consideració de persona moderada quan digué: “*yo trato personalmente a algunos obispos como Tarancón y Jubany, fuertemente conservadores, aunque etiquetados como pertenecientes al ala progresista de la Conferencia Episcopal*”.⁸

L'actuació de Narcís Jubany, però, va ser també qüestionada dins de les mateixes files eclesiàstiques. D'una banda, existiren els capellans progressistes que el consideraren poc valent.⁹ Això no obstant, Jaume Barallat, prevere de Lleida, que acabà secularitzat, en confrontar el bisbe de Lleida i el de Barcelona, arriba a una conclusió favorable per a Jubany: “El cardenal de Barcelona, Jubany, comparat amb en Malla és tot un senyor. Però els objectius de fons que

⁴ En l'homilia, pronunciada el dia 11 de novembre de 1973, arran de les detencions de més de cent assistents a un acte de l'Assemblea de Catalunya celebrat a l'església de Santa Maria Mitjancera (BATISTA, Antoni; PLAYÀ MASET, Josep. *La gran conspiració. Crònica de l'Assemblea de Catalunya*. Barcelona: Empúries, 1991, p. 62-63).

⁵ “L'ús del propi idioma en la sagrada litúrgia”. *Boletín Oficial del Arzobispado de Barcelona*, 1974, p. 365-372.

⁶ PRATS, Modest. “Els nous anticlericals”. *Presència*, 316 (27 d'abril de 1974), p. 5.

⁷ CIERVA, Ricardo de la. *La Transición y la Iglesia. Así actuó el Vaticano*. Madrid: ARC, 1997, p. 139.

⁸ PEÑARANDA, Juan María de. *Los Servicios Secretos de Carrero Blanco. Los orígenes del CNI*. Barcelona: Espasa, 2015, p. 222.

⁹ JIMÉNEZ, Àngel. “Narcís Jubany, un bisbe contestat a Girona”. *Revista de Girona*, 187 (1998), p. 192-199.

El bisbe Narcís Jubany en una de les celebracions de la Setmana Santa de 1966. Foto de l'autor.

persegueixen no són gaire diferents: la forma, la diplomàcia i la intel·ligència, sí... El cardenal ha estat un polític hàbil que ha demostrat saber nedar dintre del franquisme i és, a més, un home intel·ligent i culte amb qui dóna gust parlar”.¹⁰

D'altra banda, va haver-hi el sector conservador representat per la crítica que apareix en el text que presentem i que s'ha d'emmarcar en el temps de postconcili, els primers anys de pontificat de Jubany a Barcelona i l'etapa final del règim de Franco, quan les tensions internes i externes posaren a prova la fesomia del bisbe. La diòcesi de Barcelona, quan hi arribà Jubany, era —justament— conflictiva i en crisi, una situació que s'havia agreujat amb el nomenament i actuació pastoral del seu antecessor, Marcelo González Martín, qüestionat ja abans d'arribar a Barcelona perquè es tractava d'un bisbe castellà que desconeixia la realitat catalana.

L'autor dels versos ridiculitzadors, escrits l'any 1972, pels detalls biogràfics que facilita en la mostra escrita, havia de ser una persona que coneixia de prop la vida eclesiàstica de Narcís Jubany, tant a Barcelona com a Girona. Atès el moment en què aparegueren, sembla que han de ser atribuïts a un capellà de Barcelona, proper a la cúria i de mentalitat tradicional, disconforme amb la línia pastoral del prelat, enemic del seu protagonisme i

¹⁰ BARALLAT, Jaume. *Adéu, gàbia dels miralls! Ventures i desventures d'un excapellà*. Barcelona: Mediterrània, 2001, p. 112-113.

dels col·laboradors que l'envoltaven. El fet que siguin escrits en català reforça la idea d'un clergue d'una generació anterior a la de Jubany.

La composició va arribar a coneixement del Govern Civil de Girona per mitjà d'un dels capellans que havia estat un col·laborador íntim del bisbe Cartaïa i que Jubany el relegà a un segon terme. Ens referim al canonge Xavier Cochs, originari de les terres tarragonines, a les quals retornà en el darrer tram de vida.¹¹ El dia 8 de març de 1973, Joan Tibau i Pagès,¹² regidor de l'Ajuntament de Girona pel terç corporatiu, va escriure a Alberto Perales,¹³ secretari general del Govern Civil de Girona: "*Querido Alberto: Por encargo del Dr. Cochs, le mando una fotocopia de lo que le pediste. Con un fuerte abrazo*".¹⁴

Ens hem de preguntar quin interès podia tenir el Govern Civil per conèixer aquests versos satírics, espontanis i maldestres, confegits en un moment lúdic? I responem: en temps de decadència del franquisme, quan el futur del sistema era problemàtic, és segur que la composició no interessava per a la gestió política legalment encomanada a la primera autoritat provincial, però el governador Victorino Anguera i el secretari general Alberto Perales, que no veien en el bisbe Jubany un home actiu i compromès en la defensa d'aquell sistema polític, deurien celebrar —amb cara de satisfacció— la burla de que el prelat era objecte per la banda del propi camp: l'autor material de la lletra —amagat sota la fulla de parra del Noi de Tona— i els que la feien circular rient per sota el nas.

La quantitat d'adjectius desqualificadors de l'arquebisbe Jubany és gran i variada: *banal, cagat de por, caradura, curt de gambals, embafat, mentider, rampellut, rancorós, tirà*... Una actitud d'aquesta mena demostra que, també entre el gremi eclesiàstic, la generositat en el judici del proïsme i de les seves accions esdevé una virtut cara, especialment en moments de tensió i crisi espiritual.

¹¹ Xavier Cochs i Roig (la Selva del Camp, 1905-1984), ordenat prevere el 1928, va ser capellà familiar del bisbe Josep Cartaïa i canonge des de 1939.

¹² Joan Tibau i Pagès (Fortià, 1921-Girona, 2008), metge oculista, membre de la germandat d'Alferes Provisionals, com a element format en la Instrucció Premilitar Superior.

¹³ Alberto Perales Salzmán (Tortosa, 1924-Girona, 2003) va ser secretari general del Govern Civil de Girona entre 1965 i 1989, i membre del Consell Provincial del Movimiento (1971-1977).

¹⁴ Arxiu Històric de Girona, Govern Civil, lligall 2.716.

*D'en Ciset Jubany Arnau
llegiu la vida si us plau*

Lletra del Noi de Tona
Música de Pau Casals, amb melodia de La Cucaracha

En Ciset Jubany Arnau
mai ha sigut un babau.

Quan volgué ser capellà,
de Girona es va escapar.¹⁵

És petit aquell bisbat
per un xic tan embafat.

I al compàs de la tieta
comença a fer la punyeta.

Mentider més que una mona,
es digué de Barcelona.

De petit ja estudiant
sols somnia anar pujant.

Quan acaba la carrera,
heus aquí esclata la guerra.

El seu mal no vol soroll
i, com té més por que un poll,

cagat de por se'ns en va
cap a Sant Sebastià.

És franquista aferrissat,
però el pillo no ha badat.

¹⁵ Encara que va néixer a Santa Coloma de Farners, Jubany no estudià al seminari de la diòcesi de Girona, sinó al de Barcelona. El 1936, juntament amb Josep Ricart i Torrens (Barcelona, 1915-1996), va ser adjunt de Jaume Barrera i Escudero (Barcelona, 1879-1942), catedràtic i bibliotecari del seminari.

I s'amaga a la frontera
els anys que porta al darrera.

I així tothom enganyat
no haurà de fer el soldat.

A Logronyo¹⁶ pren les vistes
dels seus afanys arrivistes.

Llepaculs d'Antoniutti¹⁷
com si juguessin al tutti.

I amb posat de bon minyó
a Comilles¹⁸ va amb rodó.

Fa amistats i doctorats
pensant amb arquebisbats.

Aleshores fa el franquista
com si fos un falangista.

Ordenat ja de prevere
va de vicari a Piera.¹⁹

Fastiguejat es reventa
i molt ràpid se n'ausenta.

I cap a Roma fa cap
a cercar un nou doctorat.²⁰

Al principal jesuïta²¹
li pidola una visita.

¹⁶ Durant el temps de guerra, Jubany es refugià al seminari de Logronyo.

¹⁷ Ildebrando Antoniutti (Nimis, 1898-Bolonya, 1974), que va ser encarregat de negocis de la Santa Seu davant del govern de Franco entre 1937 i 1938 i nunci del Vaticà a l'Estat espanyol de 1953 a 1962.

¹⁸ Jubany acabà els estudis a Comillas (Cantàbria) el 1940, on es doctorà en dret canònic.

¹⁹ Fou ordenat prevere el 30 de juliol de 1939. Va ser vicari a Piera, durant uns mesos de l'any 1941.

²⁰ L'any 1941 es llicencià en teologia a la Universitat Gregoriana de Roma.

²¹ El superior o prepòsit general dels jesuïtes era el polonès Włodimir Ledóchowski (Loosdorf, 1866-Roma, 1942), addicte al bàndol que s'insurreccionà contra la Segona República Espanyola.

Perquè l'ingenu Modrego²²
el col·loqui al candelero.

Serra i Puig²³ li ensenyà
diplomàcies de secà.

En Vendrell²⁴ i en Sabater²⁵
ja us diran el que va fer.

Un company caritatiu
que per ningú és compassiu.

Es dedica a damisel·les
i li fan molt goig les peles.

Amatent a lo que sura,
ell el viu sempre pastura.

De litúrgia o social
ell sempre porta el fanal.

Després d'escórrer la tronja
al final el fan canonja.²⁶

Amb en Pietx²⁷ han estafat
la pell que amb ell han posat.

²² Gregorio Modrego Casaus (el Buste, Saragossa, 1890-Barcelona, 1972), ordenat prevere el 1914, va ser bisbe auxiliar de Toledo, de Conca (1939-1942) i de Barcelona de 1943 a 1967. Tenia la dignitat d'arquebisbe des de 1952.

²³ Joan Serra i Puig (Vilanova i la Geltrú, 1897-Barcelona, 1967), vicari general del bisbe Modrego i degà del capítol de la catedral.

²⁴ Modest Vendrell i Rosell (Ordal, 1921-Barcelona, 2005), ordenat prevere el 1946, que va treballar molts anys en el tribunal eclesiàstic, en diferents càrrecs, fins al de jutge diocesà.

²⁵ Joaquim Sabater i March (1912-Madrid, 2001), ordenat prevere el 1934, oficial del tribunal eclesiàstic (1941-1945) i professor de religió en diversos instituts, autor de *Las comunidades religiosas en el derecho español concordado* (1956), *La potestad de los legados pontificios* (1964), *Historia del apostolado de los laicos a través de sus normas* (1965), etc.

²⁶ Jubany va ser nomenat canonge de la catedral de Barcelona el 21 de juny de 1954 i en prengué possessió el 7 de juliol immediat. Vegeu *Boletín Oficial del Obispado de Barcelona*, 1954, p. 382.

²⁷ Fortià Pietx i Balagueró (Torelló, 1911-Alella, 1986), ordenat prevere el 1935, que després va ser canonge penitencier de la catedral de Vic.

Amic de capitalistes,
enxufes i bones vistes.

Amb tiberis i influències
va dret a les conveniències.

Com que en Muñoz²⁸ no ha passat,
ell per fi ja és un mitrat.²⁹

Auxiliar és poca cosa
i en Modrego li fa nosa.

En el Concili ha parlat³⁰
un discurs ben copiat.

Tota l'Aula Conciliar
badalla del text robat.³¹

Es fa amic amb eminències
de totes les procedències.

Vol sortir de Barcelona
per anar-se'n a Girona.³²

Cap de poc ja deia arreu
que un cul de món té per seu.

²⁸ Francesc Muñoz i Alarcón (Barcelona, 1918-2013), ordenat prevere el 1943, que va detenir diversos càrrecs dins l'organigrama de l'arquebisbat i fou canonge de la seu barcelonina.

²⁹ El 24 de novembre de 1955, el papa Pius XII va nomenar Jubany bisbe titular d'Orthosia de Fenícia i auxiliar de l'arquebisbe de Barcelona (*Boletín Oficial del Obispado de Barcelona*, 1955, p. 489-490).

³⁰ Participà en el concili Vaticà II com a bisbe auxiliar de Barcelona i en representació del bisbe de Girona, Josep Cartaña, el qual no pogué assistir-hi per raó de l'edat avançada.

³¹ Jubany, en el torn de paraula, havia de parlar del diaconat permanent, però es va deixar convèncer pel bisbe Rafael González Moralejo, auxiliar de València, i va llegir un text redactat pel jesuïta Alfaro, a favor de la col·legialitat episcopal, en nom de d'onze bisbes espanyols (VILANOVA, Evangelista. "El Dr. Jubany en el concili Vaticà II". *Revista de Girona*, 187, 1998, p. 188).

³² La vacant de la diòcesi de Girona es va produir el dia 1 d'agost de 1963, a la mort del bisbe Cartaña. Jubany va ser nomenat bisbe de Girona el 10 de febrer de 1964, per Pau VI. Per a la via d'accés, CLARA, Josep. "Sobre l'elecció de bisbes durant el franquisme: els casos de Narcís Jubany (1964) i Jaume Camprodon (1973) per a la seu de Girona". *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins*, XLII (2001), p. 639-662.

I comença els disbarats
molestant per tots costats.

Té per ell la camarilla
dels clergues de la pastilla.³³

Arracona els clergues grans
i es fa amic dels capsigranys.

Intriga per tot arreu
cercant bisbat de més preu.

Pamplona, Roma i València
l'adeleren amb urgència.

Quan Pont i Gol³⁴ va a Tarragona,
té un disgust que l'esborrona.

Es dedica al seu esport:
pendre el pèl al viu i al mort.

Rampellut i rancorós,
és enemic perillós.

I tot fent xistos suats,³⁵
sols li queden quatre gats.

S'enrabia amb un convent
que unes monges s'estan fent.³⁶

³³ Es refereix als partidaris de la píndola anticonceptiva, no acceptada per Pau VI en l'encíclica *Humanae Vitae* (1968).

³⁴ El 23 de novembre de 1970, Josep Pont i Gol (Bellpuig, 1907-Solsona, 1995), ordenat prevere el 1931, bisbe de Sogorb-Castelló des de l'any 1951, fou nomenat arquebisbe de Tarragona per tal de cobrir la vacant produïda arran de la renúncia de Benjamín de Arriba y Castro.

³⁵ Sobre els acudits de Jubany, vegeu MADRENYS, Pere. "El Doctor Jubany que vaig conèixer: llums i ombres". *Revista de Girona*, 187 (1998), p. 95.

³⁶ Les monges clarisses del Veïnats de Salt volien deixar l'antic convent, que fins al 1967 havia estat ocupat per la Presó Provincial, i fer-ne un de nou als afores de Vilobí d'Onyar, el qual no va poder ser estrenat fins al 1974. Jubany es va entestar a impedir-ho, car considerava que les monges es trobarien soles i sense ajuda. Per a més detalls, el meu treball "El bisbe Narcís Jubany contra les clarisses de Salt", dins *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins*, LVII (2016), p. 273-293.

El seu caràcter de tirà
amb això es va desbordà.

I la cosa s'enverina
amb un plet de mala espina.

Fins i tot el Vaticà
s'hi va haver d'embolicar.

I una tremenda sentència³⁷
és mostra de sa imprudència.

Van firmar set cardenals
contra aquest curt de gambals.

Per les monges ensorrà
amb el governador s'arrapà.³⁸

Sigui net o sigui brut,
sols vol la llei de l'embut.

Però a Roma ha fracassat
i les monges han guanyat.

I amb la Fulla fot la pota
de l'exèrcit fent riota.³⁹

I enmig de la processó
li diuen que es posi bé.

³⁷ Sentència del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica, dictada el 1971 (Prt. N. 111/70 C.A. Gerunden).

³⁸ Jubany va recórrer a l'autoritat civil perquè impedís el començament de les obres. Els governador civils que van intervenir en l'afer foren, successivament, Ramón Muñoz-González Bernaldo de Quirós (Pola de Siero, 1917-Madrid, 2011), magistrat, i Victorino Anguera Sansó (Palma, 1933-Madrid, 2010), inspector de treball. Ambdós, basant-se en la Llei d'Ordre Públic, multaren homilies de capellans del bisbat.

³⁹ El 9 de gener de 1966, el Full Parroquial de Girona publicà un escrit considerat ofensiu per a l'exèrcit. S'hi afirmava: "*Los meses de servicio militar constituyen una dura lección para la mayoría de los reclutas. Unos regresan más hombres, más responsables, más espabilados en todos los órdenes. Otros, por desgracia, vuelven a casa con muchos tantos perdidos: el tiempo, el honor, el dinero, la Fe. Triste balance de una aventura hasta hoy obligatoria*". L'enrenou per aquestes frases va ser molt gran. El mateix general Franco se'n va fer ressò (FRANCO SALGADO-ARAUJO, Francisco. *Mis conversaciones privadas con Franco*. Barcelona: Planeta, 1976, p. 472-473).

El cornetí ha sonat
i l'Exèrcit l'ha plantat.⁴⁰

Tot Girona encara riu
de tenir un bisbe tan viu.

Ja era un globo desinflat
quan Benelli⁴¹ l'ha salvat.

Lo que féu contra en Marcel⁴²
ara es veu sense cap vel.

En Batlles,⁴³ Daumal⁴⁴ i Tena⁴⁵
feren mal de tota mena.

Contra el bisbe que hi havia
i que en Ciset avorria.

⁴⁰ El 5 de juny de 1969, el governador militar, general Emerio Feliu Oliver (Palma, 1908-1972) i les representacions de l'exèrcit es retiraren de l'acte final de la processó de Corpus, "a golpe de tambor batiente", com a protesta per l'ús del català en la litúrgia i per la ruptura del casament de l'espasa i la creu, de la qual cosa els militars feien responsable el bisbe Jubany. Vegeu més detalls a CLARA, Josep. "Conflictes Església-Estat al bisbat de Girona (1965-1975)". *L'època franquista. Estudis sobre les comarques gironines*. Girona: Cercle d'Estudis Històrics i Socials, 1989, p. 95-97.

⁴¹ Giovanni Benelli (Poggide di Vernio, 1921-Florència, 1982), cardenal, substituït de la Secretaria d'Estat del Vaticà des de 1971 i contrari al règim de Franco. Essent secretari de la nunciatura a Madrid, el govern espanyol el declarà *persona non grata* i en provocà l'expulsió diplomàtica l'any 1965.

⁴² Marcelo González Martín (Villanubla, Valladolid, 1918-Fuentes de Nava, Palència, 2004), ordenat prevere el 1941, va ser nomenat bisbe d'Astorga el desembre de 1960. El 1966 fou enviat a Barcelona com a auxiliar amb dret a successió de l'arquebisbe Modrego, i de 1967 a 1971 va ser-ne residencial, abans de passar a Toledo el desembre de 1971. El seu nomenament per a la diòcesi de Barcelona, molt criticat pels sectors catalanistes, originà la campanya "Volem bisbes catalans". Les accions de protesta es poden seguir en la crònica *Le Vatican et la Catalogne. L a nomination de Mgr González Martín à l'archevêché de Barcelone*. Ginebra: Editions de Documentation Catalane, 1967.

⁴³ Joan Batlles i Alerm (la Garriga, 1917-2017), ordenat prevere el 1943, consiliari dels joves d'Acció Catòlica, es remarcà com a capdavanter en la defensa d'una Església catalana i fou vicari episcopal entre 1967 i 1990. Posteriorment va ser director del Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes.

⁴⁴ Ramon Daumal i Serra (Badalona, 1912-Barcelona, 2008), ordenat prevere el 1939, rector de les parròquies de Santa Maria de Sants i de la Puríssima Concepció, de Barcelona, que el 22 d'octubre de 1968 va ser nomenat bisbe auxiliar de l'arquebisbe de Barcelona.

⁴⁵ Pere Tena i Garriga (l'Hospitalet de Llobregat, 1928-Barcelona, 2014), ordenat prevere el 1951, que el 1993 va ser nomenat bisbe auxiliar de Barcelona.

Ja ha conseguit Barcelona,⁴⁶
que de moment l'acarona.

Puix cardenal, Papa o mama
ja hi té mig peu i la cama.

Però el cínic d'en Cunill⁴⁷
amb gibrella per setrill,

a la premsa i a la Fulla
li rega el cul i el remulla,

amb elogis rebuscats
dels bufons més ben pagats.

S'assegura les pessetes
cada mes li quedin netes.

I així el seu compte corrent
cada mes li va creixent.

Amb pessetes i bons farts
van augmentant els seus nyaps.

Que trepitjant el Santíssim
dorm amb somni tranquil·líssim.

Es passeja i reuneix
com si a l'aigua fos un peix.

No espereu que arregli res,
ho espatllarà d'allò més.

És un home caradura,
sense cor i gran freixura.

Quin pecat féu la ciutat
per tenir tan mal prelat?

⁴⁶ El 3 de desembre de 1971 va ser nomenat arquebisbe de Barcelona per Pau VI.

⁴⁷ Ramon Cunill i Puig (Castellar de n'Hug, 1907-Barcelona, 1975), ordenat prevere el 1932, va ser director de l'oficina de premsa i ràdio de l'arquebisbat i delegat diocesà per als mitjans de comunicació.

Tot ho desfà i desfarà,
però ell s'engreixerà.

I quan sigui esmicolat,
la tova ens haurà deixat.

I ens el faran cardenal
per la seva pastoral.

Com l'Església és immortal,
no caurà per un banal.

Però l'arquebisbe Jubany,
quin mal ha fet amb un any.

Que ens el treguin ben de pressa
aquest bisbe mala peça.

I que el facin cardenal⁴⁸
allà a on no pugui fer mal.

[Recepció de l'article: 25-2-2021]
[Acceptació de l'article: 18-5-2021]

⁴⁸ L'arquebisbe Jubany va ser ascendit a cardenal l'any 1973, també pel papa Pau VI (*Boletín del Arzobispado de Barcelona*, 1973, p. 65-67). A Barcelona, va tenir-hi un pontificat llarg. El 1990 li va ser acceptada la renúncia —presentada al papa l'any 1988—, i fou succeït pel valencià Ricard Maria Carles, de tarannà conservador i espiritualista.